

kunde forhandle enten med Tingene hver for sig eller i Fællesmøder af Tingene, eller paa hvilken Maade det nu skulde være, der var Sikkerhed nok for, at der førtes fortrolige Forhandlinger. Jeg vil haabe, at der altid maa være en saadan Sikkerhed, men det er ikke mange Dage siden, vi her i Folketinget hørte, at der blev taget Forbehold over for Fordringen om Hemmeligholdelse af et og andet, som ikke bør komme offentlig frem. Vel frygter jeg ikke for, at det sker i dette Øjeblik, men alene den Omstændighed, at der tages et saadant Forbehold, kan opfordre til i ikke ringe Grad at anvende Forsigtighed.

Naar jeg udtaler mig om disse Spørgsmaal, som jeg gør, er det ogsaa, fordi jeg har den Opfattelse, som blev udtrykt af det ærede Medlem for Odense Amts 8de Valgkreds (H. Holm), der talte i dette Øjeblik, at der her i dette Tilfælde ikke, saaledes, som man har udtrykt sig, er Tale om et Udslag af provisoriske Lyster, om et Provisorium i Lighed med de tidligere. Jeg har den Opfattelse, at den nuværende Regering hverken ved denne Lejlighed eller senere har til Hensigt at anvende Provisorier i den almindelige politiske Politik, i en Kamppolitik's Tjeneste, men alene har handlet under Hensyn til den Situation, der forelaa mellem Landene i sidst afvigte Sommer. Hvis det modsatte var Tilfældet, vilde jeg ikke ved en Lejlighed som den, der foreligger her i Dag, staa paa den Side, hvorpaa jeg staaar. Det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) henviste til, hvad der var fremkommet i Bladene i Sommer, til Insinuationerne om, at Regeringen havde sikret sig Tilslutning hos Flertallet i Folketinget, forinden den handlede. Vi ere vist mange, der beklage, at Bladenes Optræden ved saadanne Lejligheder er saare uklog og ofte er til Skade. Naar saadanne Insinuationer som denne fremkomme, har det naturligvis til Følge, at de, mod hvem den rettes, maa ruste sig derimod, og deraf følger, at Spørgsmaalet skrues op til en Højde, som det ikke burde have. Men over for en Presse, for hvilken det er vigtigere at vække Sensation end at tjene Landet, er der næppe noget at gøre.

Saa skal jeg til Slutning kun gøre en Bemærkning, som til Dels ogsaa er i Samklang med Udtalelserne fra det ærede Medlem for Odense Amts 8de Valgkreds. da han talte om at forsvare Landet. Han ytrede sig om Betydningen af, at vi vare „et samdrægtigt Folk“, og jeg er ganske

enig med ham i den Betydning, han tillagde dette. Ogsaa jeg nærer et inderligt og alvorligt Ønske om, at vi, hvad Forsvarsvæsenet angaar, kunne komme til en saadan Løsning; at vi stode som et samdrægtigt Folk. Jeg beklager og beklager meget alvorligt, at der ikke har været en saadan Forhandlingsevne hos de forskellige Afdelinger af Lovgivningsmagten, at man har kunnet ordne disse Spørgsmaal paa en saadan Maade, at dette Maal kunde være naaet. Jeg anklager langt fra alene dette Tings Flertal i denne Henseende. Jeg vil lige saa fuldt rette min Anklage mod andre Sider, og jeg tror, at der vilde være blevet bedre Vilkaar for Forsvarsvæsenet og dets Udvikling i det hele, dersom Bestræbelserne for lang Tid tilbage havde været rettede noget mere derpaa. Naar det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) henviste til Grundlovens §. 49 og til den Omstændighed, at vi ikke fik kvitterede Regnskaber men stadig havde den Slags Uregelmæssigheder, som fremkom ved, at der er blevet benyttet Bevillinger, som ikke have dette Tings Tilslutning, falder det for saa vidt sammen med, hvad jeg allerede har sagt, naar jeg ogsaa beklager dette, men jeg kan i den Henseende ikke frikende dette ærede Tings Flertal for ikke at have gjort tilstrækkeligt for at undgaa dette. Jeg erindrer saaledes, at der i næstforrige Rigsdagssamling begyndte at udvikle sig en politisk Uoverensstemmelse, hvad de militære Bevillinger angik, mellem det daværende Ministerium og dette Ting. Det drejede sig da i Virkeligheden kun om en Forøgelse med et mindre Beløb i Sammenligning med det, man vilde gaa ind paa fra dette Tings Side. Vi saa endogsaa at Lederne for den Bevægelse ude i Landet, som man kalder Agrarbevægelsen, udtalte sig for, at de omstridte Spørgsmaal hverken finansielt eller reelt vare af en saadan Betydning, at man skulde fremkalde politiske Forviklinger mellem Regeringen og Repræsentationen ved at nægte dem. Det drejede sig kun om et Par Hundrede Tusind Kr. mere eller mindre. Havde man den Gang vist sig mere imødekommende over for den daværende Regering og fortsat med en lignende Imødekommen i forrige Rigsdagssamling, hvad disse Bevillinger angik, vilde formentlig de Mangler, som Regeringen nu har følt sig tvungen til at afhjælpe, være blevne reducerede til saa ubetydelige Mangler, at de vilde være afhjulpne uden de Vanskeligheder, vi staa over for i dette